కథా కౌముది

ఆరుపదుల్లో అలజడులు

గోవిందరాజు మాధురి

'మీరు తీసుకున్న నిర్ణయం ఏమిటో చెప్పలేదు. అది కరెక్టు అనిపించిందా? మరో మాటు ఆలోచిస్తారా?' అని పడుకోబోతున్న మా ఆయన హరిని భయంతో, చిన్నగా అడిగాను.

అటు నుంచి జవాబు రాలేదు. నాకే నవ్వొచ్చింది. మూడు దశాబ్దాలు దాటిన మా వైవాహిక జీవితంలో ఎన్నో అలజడులు ఎదుర్కొన్న సమయాలలో కూడా ఇదేమాట ధైర్యంగా, పెద్దగా అడిగేదాన్ని. ఇప్పుడు అదే మాట అడగటానికి జంకుతున్నానంటే, ఆ నిర్ణయం మీద చర్చించటం ఆయనకు ఇష్టంలేదని తెలుసు. అయినా, నాకు బుద్ధి మారదాయే...! నోరు కదిపాను. పెద్ద పెద్ద నిర్ణయాలు తీసుకున్నాక, పడుకునే ముందు మరోసారి గుర్తుచేసే అలవాటు చేయటం పరిపాటైంది. నిన్న ఆయన నిర్ణయం తీసుకున్నాగానీ, అదేమిటో నాకు చెప్పలేదు. మరి అలజడే కదా..! నాకు. ఆయన దగ్గర్నుంచి జవాబు రాలేదంటే మళ్లీ అడగటం దండగే అనుకున్న నేను, నిద్రకి జారుకుంటున్న సమయంలో తెలియకుండానే నా గతంలో జరిగినవి కొన్ని నా కళ్ల ముందు కదిలాయి....ఇలా......!

గుంటూరు దగ్గర చిన్న పల్లెటూరు మా ఊరు. మా చిన్నప్పుడు చదువుల కోసం గుంటూరులో వున్నాం. డిగ్రీ అవగానే పెళ్లి అవటం, ఆ తర్వాత ఆయనతో పాటు అడుగుపెట్టిన మొదటి సిటీ బెంగళూరు. పంపటానికి అమ్మ ఇష్టపడలేదు.

అమ్మ 'రేఖా! అతను ఒక ఆరునెలల్లో మద్రాసులో (ఇప్పుడు చెన్నై) ఏదో ప్రైవేటు బ్యాంకులో ఉద్యోగంకి మారుతాడుట. నీవు మాతో పాటు వుండు లేదా అత్తగారింట్లో వుండి వంట నేర్చుకో అన్నారు.

నా మనసులో మాత్రం బెంగళూరు చూస్తే బాగుండనుకున్నాను.

మా అమ్మ, మా ఆయనతో 'బెంగళూరు ఎందుకులే బాబూ..! మద్రాసు వచ్చాక పంపుతాములే' అన్నది. అతను ఒప్పుకోలేదు.

'మళ్లీ బెంగళూరు ఎప్పుడెళతామో...! తెలియదు, తను చూసినట్లుంటుందని' చెప్పేసరికి మా వాళ్లు 'సరే..!' అని చెప్పకతప్పలేదు.

'హమ్మయ్య....!' బెంగళూరు చూడబోతున్నందుకు చాలా సంతోషం వేసింది. అతనికి 'థ్యాంక్స్ ' చెప్పాలనిపించినా చెప్పలేదు, చాలా సిగ్గుపడ్డాను.

బెంగళూరులో ఆరు నెలలు చాలా త్వరగా గడచిపోయాయి. హరికి సమయం దొరికినప్పుడల్లా, నాకు ఊరు చూపించేవాడు. గుంటూరు నుంచి వెళ్లిన నాకు, చల్లగా వున్న ఆ ప్రదేశం చాలా నచ్చింది. ఎందుకితను బెంగళూరు నుంచి మద్రాసు వెళ్లటం అనిపించి, నిదానంగా అతన్ని అడిగాను.

'రేఖా...! నాకు అక్కడ మంచి అవకాశం వచ్చింది. మనం ఆర్థికంగా నిలదొక్కోవాలి. మనం హాయిగా జీవించటానికి' అన్న అతని మాటలు నాకు చాలా నచ్చాయి.

నాన్న దగ్గర్నుంచి వచ్చాక మొదటిసారి డబ్బు గురించి, మాట్లాడటం, చాలా శ్రద్ధగా వినటం జరిగింది. జీవితంలో డబ్బు ఎంత ముఖ్యమో అప్పుడు అర్థమయింది. కొత్తగా పెళైన అన్ని జంటల్లాగానే మేం కూడా చుట్టుపక్కల చక్కటి ప్రదేశాలు, గుళ్లు, మైసూర్, ఆ తర్వాత, 'టీ' ఎస్టేట్లు కూడా చూసాం. ఈ ఆరు నెలల్లో అమ్మవాళ్లు ఒకసారి వచ్చారు.

అమ్మ 'ఇంతకీ అతన్ని అర్థం చేసుకున్నావా...?' అని అడిగితే వెంటనే

'నన్ను చక్కగా చూసుకుంటాడుట, మేమిద్దరం కలసి హాయిగా వుండాలి' అన్నాడని నేను చెప్పగానే,

అమ్మ చాలా సంతోషించింది.

' రేఖా.! అసలు పిల్లాడు మాట్లాడటం లేదని మేం భయపడ్డాం. కానీ, నీవు మంచి మాటే చెప్పావు. తల్లీ...!, నీవు అనవసరపు ఖర్చులు పెట్టి, అతన్ని ఇబ్బంది పెట్టకు. ఏదైనా సరే...జాగ్రత్తగా నిర్ణయాలు తీసుకోమని అతనికి గుర్తుచేయటం మాత్రం నీ బాధ్యత అని చెప్పింది'. అమ్మ మమ్మల్ని చూసి చాలా సంతోషించింది. మా అత్తగారు, మావగారు కూడా చాలా సంతోషించారు మా కాపురంచూసి. హాయిగా వూరు తిరిగిరమ్మని మా అత్తగారు చక్కగా పంపేవారు కూడా. మా మొదటి అధ్యాయం బెంగళూర్‌లో మొదలయి, మద్రాసుకు జేరింది మా జీవనప్రయాణం.

అంతే, ఆ తర్వాత అతను, తన కెరీర్‌లో మునగటం, నేను మా ఇద్దరి పిల్లల బాధ్యతలతో పాటు ఇంట్లో పనులతో సతమతమవటంతో సరిపోయేది. మద్రాసు వచ్చాక నాకు చిన్నగా అర్థమయింది, ఎందుకు బెంగళూరు నుంచి మద్రాసుకు మారేమో...! . అతనికి ప్రమోషన్ వచ్చింది, జీతం కూడా పెరిగింది. ఆఫీసులో కష్టపడితే పైకి వచ్చే అవకాశాలు ఎక్కువని అనేవారు. ఒకొక్కసారి మాత్రం అనిపించేది ' జీవితాలింతేనేమో.....! ఎప్పటికప్పుడు బాధ్యతలు... బాధ్యతలు.... పెరగటమే తప్పా.... తగ్గటంలేదని'. మళ్లీ అనుకునే వాళ్లం, పిల్లలు పెద్దయ్యేదాక సర్దుకుపోతే...., ఆ తర్వాత వాళ్లే మనకు

బాటగా నిలుస్తారని సమాధాన పరుచుకునేవాళ్లం. నేను ఆయనకన్నా ఎక్కువ ఆశలు పిల్లల మీద పెట్టుకున్నాను. మా వృద్ధాప్యంలో, మా పిల్లలు ఆసరాగా నిలుస్తారని ఆశించాను.

పెద్దతనంలో మమ్మల్ని చూడటం మాట పక్కనపెడితే, మా పిల్లలు పదవ తరగతి, ఇంటర్‌మీడియట్‌లో వున్నప్పుడే, మన దేశంలో దశాబ్దాలుగా మారని కొన్ని రంగాలల్లో మార్పులు చాలా చురుగ్గా చోటుచేసుకున్నాయి. పెను తుఫానులాగా ఐ.టి. రంగంలో విస్తృతంగా అభివృద్ధి. వీటితో పాటు మిగతా రంగాలల్లోనూ సాంకేతిక అనుసంధానం., ఇంటర్నెట్ గేమ్స్ జోన్స్ అన్నీ ప్రారంభాలవటం. ఆర్థికరంగంలో విద్యార్థులకు విదేశీ చదువులకు బ్యాంకులు రుణాలు ఇవ్వటం, ఆ పైన, విదేశీయ కంపెనీలల్లో ఉద్యోగాలు. ఇవన్నీ మధ్యతరగతి వాళ్ల జీవనశైలిలోనే అద్భుతమైన మార్పులు వచ్చాయని గర్వం పడ్డారందరూ ఆ రోజుల్లో.

ఆ మార్పులే యుక్త వయస్సులో వున్న మా పిల్లల ఆలోచనా విధానంలోనూ పెనుమార్పులు తెచ్చాయి. వాళ్లకు ప్రపంచంలో జరుగుతున్న విద్యావిధానాలు, విదేశాల్లో చదివితే వాళ్ల భవిష్యత్తు బాగుంటుందన్న ఆలోచనలు చాలా గట్టిగా వాళ్ల మెదడులలో నాటుకు పోయాయి. నాకు మాత్రం మా ఆర్థిక పరిస్థితుల్లో వాళ్లకి కావలసినట్లు అన్నీ చేయగలమా.. !, ఆ తర్వాత మా పరిస్థితి ఏమిటనే భయం నన్ను వెంటాడుతునే వుండేది. చాలాసార్లు అదేమాట మా వారిని అడిగేదాన్ని.

ఆయన మాత్రం 'ముందర పిల్లల భవిష్యత్తుని దృష్టిలో పెట్టుకొని మనం నిర్ణయాలు తీసుకోవాలే కాని, మన గురించి ఇప్పుడే ఆలోచనలు చేయవలసిన సమయం కాదని' చెప్పారు. అప్పుడే నాలో ఆందోళనలు మొదలయ్యాయి. ఆ అలజడులు క్రమంగా తలనొప్పి, గుండెదడ, బి.పి. రూపాలల్లో బయటపడింది. నా ఆరోగ్యం పాడవుతుందని, ఈయన నేను బాధపడకూడదని నవ్విస్తూ ' నాకు ఆరు పదులు దాటబోతున్నాయి త్వరలో నా వెనకే నీకు కూడా.. ! ఈ అలజడులే నీ ఆరోగ్యం పాడుచేస్తాయి కాని సమస్యలకి పరిష్కారం చూపవు. నీవు చిన్నగా ఆరుపదుల్లో పడుతున్నావని నీ మనసులో అలజడులే సంకేతం. నీవు ఆలోచనలనుంచి రిటైరవు. నేను చూసుకుంటానని చాలా చక్కగా నాకు కంగారు లేకుండా చేసేవారు. మళ్లీ మరో రోజు, మరో కొత్త విషయం పిల్లలు చెప్పేవాళ్లు. 'బాబోయ్.... ఎలాగా...!' అని నాకు మళ్లీ మనసులో అలజడి మొదలయ్యేది.

నా మనసు బాగుండలేదని, ఆర్థిక ఇబ్బందులు పడుతున్నాని, పిల్లల ఆలోచనా విధానాలు మా కాలంలో లాగా లేవని, నేను బాధ పడుతున్నంతున్నంత మాత్రానా, నా పనులన్నీ చక్కదిద్దుకొని ముందుకుపోయేదాకా నా కోసం ఏమైనా కాలచక్రం తిరగటం మానేస్తుందా......! దాని ప్రకారం అది గబగబా తిరిగేసింది. మా ఆపసోపాలకు అన్నిటికీ కాలమే జవాబు చెపుతుందన్నట్లు ముందుకు పదమంటూ దానితో పాటు మమ్మల్ని తిప్పేసింది, అలా ఇలా కాదు గిర....గిరా...గిర...గిరా... తిప్పేసింది.

అలా సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి.

పిల్లలు ఇంజనీరింగ్ అవగానే మొదట పెద్దవాడు, ఆ తర్వాత అమ్మాయిని పై చదువులకు విదేశాలకు పంపాం. అలా... చూస్తుండగానే వాళ్లు పై చదువులు అవగొట్టటం ఉద్యోగాలు సంపాదించుకోవటం జరిగింది. పిల్లవాడికి అమెరికాలో ఉద్యోగం వచ్చినప్పుడు ఈయన ఆఫీసు పని మీద వేరే ఊరిలో వుండటంతో నేను ఆ ఆనందాన్ని అంతంగా ఆస్వాదించలేదు. కానీ పిల్లకి వచ్చినప్పుడు మాత్రం నేను సాయంకాలం ఈయన ఆఫీసునుంచి వచ్చాక ,

ఇద్దరం హాయిగా 'టీ' తాగుతున్నప్పుడు ఆనందంగా పిల్ల ఉద్యోగం గురించి అనర్గళంగా మాట్లాడాను. నాకు ఉద్యోగం వచ్చినంతగా ఫీలయిపోయాను చిన్నపిల్లలాగా.

ఆయన 'నా చేతిని చిన్నగా తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ చిన్నపిల్లలాగా అంత ఆనందపడుతున్నావు. పిల్లలిద్దరూ సెటిల్ అయ్యారనే సందర్భంలో బయట హోటల్లో డిన్నర్ చేద్దామా...! 'అడిగారు. ఆనందంగా 'అలాగే...'అనేసాను.

కొత్తగా కట్టిన హోటల్, ఇంటికి ఒక కిలోమీటర్ దూరంలో వుంది. చాలా బాగుంది. ఐదు అంతస్తుల బిల్డింగ్. నాకు వాళ్ల ఆఫీసు సదస్సులు ఆ హోటల్లో ఏ ఫ్లోర్లో జరుగుతాయో ఆయన చెప్పారు.

రాత్రి ఎనిమిదింటి వరకూ ఇంకా ఏదో కంపెనీ తాలుకా మీటింగ్ జరుగుతున్న బోర్డు వుంది. మరీనూ, ఈ రోజుల్లో పగలు, రాత్రి అనే తేడాలేకుండా మీటింగులు కదండి' అన్నాను.

'అదే మరి మార్పు అంటే. ప్రపంచీకరణ జరుగుతున్న సమయం. వ్యాపారస్థులు, అన్నీ దేశాలతో సత్సంబంధాలు పెట్టుకుంటే, 24 గంటలు పని చేస్తేనే ఫలితాలు కనబడుతాయిట. ఇప్పుడు అలాంటి మల్టీనేషనల్ సంస్థలున్నాయన్నారు'.

ఇంతలో లిఫ్ట్ వచ్చింది. లిఫ్ట్ ఎక్కి రెండో ఫ్లోర్లో వున్న హోటల్లో అడుగుపెట్టాం.

చక్కగా ఆ హోటల్ అమ్మాయి మమ్మల్ని ఆహ్వానిస్తూ ఒక టేబుల్ దగ్గర కూర్చోమని చెప్పి 'మా హోటల్ వాతావరణం, సంస్కృతి మిమ్మల్ని ఎంతో ఆనందపరుస్తుందని ఆశిస్తున్నాను' అని నవ్వుతూ చెప్పి ఒక పక్కగానిల్చుంది.

కొద్దిగ సేపు మేమిద్దరం, పిల్లలు చక్కగా ఉద్యోగాలు తెచ్చుకోవటం, దేశం కాని దేశంలో పైకి రావటం గురించి మాట్లాడుకున్నాం. మధ్యలో 'అన్నీ సవ్యంగా జరిగాయి. ఇంక ఆ బ్యాంకు అప్పులు వాళ్లు తీర్చుకుంటే మనం రిటైర్ అయ్యాక ఎటువంటి బాధ్యతలు లేకుండా హాయిగా వుండొచ్చు' అన్నాను.

‘పిల్లలకు చక్కగా ఉద్యోగాలొచ్చాయని ఇక్కడికి వచ్చి , నీ కావలసినవి తింటూ ఎంజాయ్ చేసుకోక, అవన్నీ గుర్తుతెచ్చుకోవటం ఎందుకు? మన వ్యవస్థలో వస్తున్న మార్పులు గమనించుకుంటూ వాటి వల్ల ఎలాంటి పరిస్థితులు మనం ఎదుర్కోవాలో అని నీకు అర్థమయ్యేట్లు చెప్పాలని ఎప్పటికప్పుడు ట్రై చేస్తున్నాను. పిల్లలే అప్పులు తీర్చాలి అని అప్పుడు నీవు మెదడులో ఎక్కించుకుంది అలాగే పట్టుకోకూడదు. వాళ్లకి చెప్పవలసినప్పుడు అర్థం అయ్యేటట్లు వివరిద్దాం. అప్పటి కాలమాన పరిస్థితులకి తీసుకున్న నిర్ణయాలని, ఇప్పటికాలమాన పరిస్థితిలో కూడా అలాగే అమలు

పరచటానికి వీలవుతుందా...? కొంచెం మార్పులు చేయాలా.? అని మనం కూడా పరిస్థితులు తెలుసుకుంటూ ముందుకు వెళ్లాలి, ఆర్థికంగా ఎలా నిలదొక్కుకోవాలని ఆలోచించాలి అంతే' అని నన్ను ఇంక మాట్లాడనీయకుండా మా టాపిక్ వేరే వాటి మీద మళ్లించారు.

ఆయన రిటైరవక మునుపే ఆడపిల్ల పెళ్లి చేద్దాం అనుకొన్నాం. అదే వార్త ఫోనులో 'నాన్న వచ్చే ఏడాది రిటైర్ అవుతారు. అందుకని మొదట చెల్లికి పెళ్లి చేస్తాం. నీవు మాకు తోడుగా వుంటే బాగుంటుందనుకున్నాం. ఆ తర్వాత, నీకు వెతుకుతాం' అన్నాను పిల్లాడితో.

'వెతుకుతాం' అన్నమాట మాత్రం చక్కగా వినబడినట్లుంది పిల్లాడికి.

అంతే వాడు 'భలేదానివమ్మా...! నీవు వెతకనక్కర్లేదు. నేనే మీకు ఎలా చెపుదామా..!అనుకున్నాను. లక్కీగా నీవే ఎత్తావు టాపిక'న్నాడు.

అంతే, ఆ తర్వాత, నేను వినటం తప్పా మరేమి చేయలేని స్థితికి తెచ్చాడు. చెల్లెలి పెళ్లి అనేమాట నేను వాడికి చెప్పానా..! లేదా..! అనే డౌట్ చివరికి నాకే వచ్చింది. అందుకే నేను మళ్లీ ' ముందర చెల్లి పెళ్లి, తర్వాత నీది చేద్దాం అనుకున్నాం' అన్నాను కొంచెం నీరసంగానే. వా

డు ఆ చివర ముక్కే మళ్లీ పట్టుకొని 'అనుకున్నాం ఏమిటమ్మా.... ! వెతికేపని తప్పిందని చెప్తుంటే, ఆ అమ్మాయి ఇండియాలో నా క్లాస్‌మీట్ కానీ ఇక్కడకు వచ్చాక స్నేహం బాగా కుదిరింది. నా 'సోల్‌మేట్' అనిపించింది. నాన్నకు నీవే చెప్పమ్మా. మిగతా డిటైల్స్ పంపుతాను. తప్పక వాళ్లతో మాట్లాడి నాన్న రిటైర్ అయ్యేలోపల పెళ్లి చెయ్యొచ్చు మీరనకున్నట్లే' అని ఫోను పెట్టేసాడు.

ఫోను వాడు పెట్టేసాక తెలియకుండానే నాలో అలజడి మొదలయింది. ఈయనకి మరో ఏడాదిలో రిటైర్‌మెంటు.. పిల్లకి బంగారం, ఒక జత గాజులు, గొలుసు వున్నాయి అంతే. ఆఫీసులో వాళ్లు కట్‌చేసే సేవింగ్స్ ఎంతో నాకు తెలియదు. మా మావగారు, మా పెళ్లైన కొత్తల్లో , మా చేత బలవంతాన కొనిపించిన స్థలం, ఇల్లు ఊర్లో వున్నవి మేం వుండటానికి. తెలియకుండానే టెన్సన్ మొదలయింది. పైగా పిల్లవాడు నాన్నతో మొదలు నీవు చెప్పామ్మా..! తర్వాత నేను చూసుకుంటానని నా మీద మరో బాధ్యత వేసాడు. నాకు తెలియకుండానే నాకు పట్టిన చెమటను తుడుచుకున్నాను. ఆ మాటలన్నీ ఈయనతో చెప్పాను. పిల్లాడితో ఈయన మాట్లాడాడు. ఆ తర్వాత నేనేమడిగినా 'నీవు టెన్సన్ పడకు. ఇద్దరి పెళ్లిళ్లు చేయవలసిన బాధ్యత మనది. నేను చూసుకుంటాను' అనేసి ఆ తర్వాత స్లోగా ఆయన నిర్ణయించినట్లు చేయమనేవారు. కానీ, అంతకు ముందులాగా నిర్ణయాలకు వివరణ ఇవ్వటం మానేసారు.

ఒకసారి ఈయనతో చెప్పకుండా ధైర్యంగా నేను పిల్లలితో బ్యాంకు అప్పులు గురించి అడిగాను. దానికి వాడు

'అదేముందిలేమ్మా..! మా పెళ్లిళ్లు అయ్యాక కూడా తీర్చవచ్చు. మరీనూ నాన్న, నీవు అతిగా మేమేదో పెళ్లిళ్లు అయిపోయ్యాక మిమ్మల్ని పట్టించుకోకుండా పారిపోతామేమో..!' అన్నట్లు మాట్లాడుతున్నావన్నాడు.

ఆ మాట విన్న నాకు మనసు కలుక్కుమంది. బయట ప్రపంచం తెలియని దాన్ని. ఆయన్ని, పిల్లల్ని చూసుకోవటం తప్పా మరో వ్యాపకం లేదాయే..! ఏమి చెయ్యాలో తెలియని పరిస్థితి. ఒకరోజు ఏడ్చేసాను. ఎందుకిలా జరుగుతున్నదని. ఇంక ఆపుకోలేక జరిగినదంతా ఈయనకు చెప్పాను. 'వాళ్లు పంపమని అనలేదు. నీవెందుకు బాధ పడతావు. అన్నీ నేను చూసుకుంటానని' సర్దిచెప్పారు.కొంచెం అలజడి తగ్గింది.

ఆ తర్వాత, పిల్లలకి పెళ్లి చేసి పంపాము. ఆ తర్వాతే అన్నీ తారుమారయ్యాయి అనిపించింది నాకు. నా ఆవేదన బ్యాంకు రుణం ఒకటే కాదు. పిల్లలు చిన్నగా మాతో మాట్లాడటం తగ్గించారు. ఏదైనా నేను వాళ్లని అడిగితే 'నాన్నే అన్నీ చూసుకుంటాన్నాడని' చెప్పాడుగా అనేయటం మొదలెట్టారు. కొత్తగా వచ్చిన కోడలు, అల్లుడు ముందు మాట్లాడలన్నా కొంచెం ఇబ్బందితో ఇంక ఆ విషయాలు మాట్లాడటం చిన్నగా నేనే మానేసాను. వాళ్లకే వాళ్లు ఎప్పుడైనా ఒకసారి డబ్బు పంపటం, తర్వాత 'కొంచెం నువ్వు సర్దు నాన్నా ..! నీ రిటైర్‌మెంట్ డబ్బుతో ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు కట్టండి మళ్లీ మేం వేస్తాననటం' నేను చాలా సార్లు విన్నాను. మరి ఇన్ని సంగతులు ఆలోచిస్తే, చిన్నగా మొదలయిన అలజడి రోజు రోజుకీ ఎక్కువైపోయింది. ఒంటరిగా ఇలా ఎన్నేళ్లు మా వారు బాధ్యతలు మోయగలరానే భయం నాలో పెరిగింది.

నా ప్రశ్నలకి జవాబులు ఏమి చెప్పకుండానే, ఆయన 'పెద్ద నిర్ణయం తీసుకున్నారు. ఊరెళ్లాక చెప్తానన్న మనిషి ఊరుకి వచ్చి నెల అయినా ఇంకా చెప్పలేదు. అసహనం నాలో పెరిగియి, ఇహ లాభంలేదని, ఆయన్ని గట్టిగానే అడిగేద్దామని నిశ్చయించుకన్నాను.. అందుకే సమయం చూసుకొని ఆయనతో, 'మీరు తీసుకున్న నిర్ణయం నా దగ్గర దాయటం పెద్ద అన్యాయం. మీరు చెప్పాల్సిందే... మీరు చెప్పాల్సిందే...' అని గట్టిగా అడిగేసాక, హమ్మయ్య...!' అని ఊపిరి తీసుకొని ఆయన ఏమి జవాబు చెప్తారో అని ఎదురు చూస్తున్న సమయంలో నన్ను గట్టిగా తట్టిలేపినట్లనిపించింది. టక్కున మేలుకువచ్చి చూస్తే ' ఇలా కలలో నన్ను నిలదీయకుండా నిజంగానే 'మనం ఇలా చేద్దాం...అలా చేద్దాం అని సలహాలు ఇవ్వచ్చుగా...! .' అని చక్కగా నవ్వుతూ లేవమని చేయ్యందించారు. ఆశ్చర్యంగా చూసాను ఆయన వంక.

'ఎందుకలా ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నావు? త్వరగా తెమిలొస్తే అన్నీ చెప్తాను. కొంచెం సర్‌ప్రైజ్ చేద్దామనుకుంటే ఆ ఛాన్స్ ఇవ్వకుండా పెద్దగా కలలో నన్ను నిలదీస్తున్నావు. టూమచ్ అనిపిస్తున్నది. అందుకే ఆరుపదుల్లో ఇంతింత అలజడులు పడకూడదు.' టిఫిన్ కూడా తెప్పించాను. చూడు ఎప్పుడూ త్వరగా లేచి చకచకా పనులు చేసేదానివి ఇవ్వాళ ఇలా వున్నావన్నారు మళ్లీ నవ్వుతూ.

నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ, 'ఈ రోజు నుంచి ముఖ్యంగా, మన ఆర్థిక పరిస్థితులు గురించి, మనం ఎలా వుండాలో ఈ మారుతున్న ప్రపంచంలో అని భయపడటం, మనల్ని ఎవరు చూస్తారూ... ! పిల్లలు పెళ్లైయ్యాక

సరిగ్గా మాట్లాడటం లేదు' అంటూ నన్ను లేపి ప్రశ్నలడగటాలు మానేసి, త్వరగా నీవు మారాలి' అన్నారు. నేను ఆయన వంకే చూస్తో శ్రద్ధగా వింటున్నాను.

ఇది వరకు ఒకసారి చెప్పాను మర్చిపోయావా...! 'ఆ నాడు తీసుకున్న నిర్ణయాలు, ఆనాటి పరిస్థితులకు అనుగుణంగా తీసుకున్నాం. దశాబ్ధాల తర్వాత మారిన పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ఈరోజు ఆనాటి నిర్ణయాలను ఈ నాటికి తగ్గట్టుగా మార్పులు చేయాలి, వాటిని ఎలా అధిగమించి, మనమెవ్వరం ఇబ్బంది, బాధలు పడకుండా ఎలా బయటకి రావాలా అని ఆలోచించవలసిన సమయం. మన ఆలోచనా విధానంలో మార్పు తెచ్చుకోవాలి. పిల్లల ఆలోచనల్లోనూ మార్పు తేవటానికి ప్రయత్నించాలన్నారు'.

అందుకని మీరు తీసుకున్న నిర్ణయం నాకు చెప్పటం మానేస్తారా..? చిరాకుగా అడిగాను.

'చిరాకు ఎందుకు...! చిన్నగా చెపుదామనుకున్నాను నీ ఆందోళనలు నేను తట్టుకోలేక' అని నవ్వుతూ చెప్పారు.

ఆ మాట నిజం. అంతాయింతా సతాయింపు కాదునాది అని మనసులో అనుకొని, చిరాకు పోయి, ఒక చిరునవ్వు వచ్చింది నా పెదవి మీద.

'హమ్మయ్య' అంటూ 'కొత్త తరం వాళ్లు ప్రతి రంగంలోనూ ఆధునికంగా వస్తున్న సాంకేతిక పరిజ్ఞానంతో ముందడగు వేస్తున్నారు. దేశం కాని దేశంలో, చిన్న వయసులోనే, వాళ్ల భవిష్యత్తు కోసం ఎన్నో ఆశలతో వెళ్తున్నారు. ఇలా అన్ని రంగాల్లోనూ పెను మార్పుల వస్తున్న సమయంలో మన ఆలోచనల్లో కూడా మార్పు తెచ్చుకోవాలి. పాత పద్దతులను, విలువలను అవలంబిస్తోనే, కొత్త మార్పులని ఆహ్వానించాలి. మన వంతు మనం ఈ వ్యవస్థలో మార్పులను అర్ధం చేసుకుంటూ ఎవరికైనా మన వంతు సాయం చేస్తూ మన జీవనశైలిలో మార్పు తెచ్చుకోవాల్సిందే అనేది నా వ్యక్తిగత అభిప్రాయం.'

ఇంకో విషయం, నా స్నేహితుడు కృష్ణ, నాకు వాళ్ల ఆఫీసులో ఉద్యోగం ఇచ్చాడు. ఈ రోజే నేను జేరుతున్నాను. ఇకపోతే 'మన స్థలంలో సగభాగం మాత్రం బేరంకి పెట్టాను. కొత్తగా వచ్చిన కోడలు, అళ్లుడు ముందర పిల్లల్ని తొందర పెట్టటం నాకు కష్టంగా వుంది. అది అమ్ముడు పోగానే బ్యాంకు లోను తీరుద్దాం. తర్వాత నిదానంగా వాళ్లు మనల్ని అర్ధం చేసుకుంటారు.' అని చెప్పి నా వంక చూసి 'ఇప్పుడ్నించి ఆందోళనలు లేకుండా ఆనందంగా వుంటావా.. ఏవి నేను నీ దగ్గర దాచలేదు. ఈ భారమంత ఒంటరిగా మోయలేనని, నీవు మరో ఆందోళనలో నా గురించి చెందుతున్నావని గ్రహించి అన్నిటినీ సరిచేసుకొని చెప్పుదామని ఆగాన'న్నారు.

ఆయన చెప్పిన మాటులు విన్న నాకు అది మంచి నిర్ణయంగానే కనిపించింది. కొంచెం అలజడి తగ్గి 'హమ్మయ్య పోనీలేండి. ఎవ్వర్ని ఇబ్బంది పెట్టకుండా, మనం బాధపడకుండా బయటపడితే, మనందరికీ మంచిదే అన్నాను.

ఇంకపోతే, రేపట్నుంచి నీవు కూడా పొద్దున రెండు, మూడు గంటలు ఉద్యోగం చేయాలి. కాకపోతే నీకు డబ్బులు రావు. కానీ మనశ్శాంతి కావలసినంత వచ్చే ఉద్యోగం' అన్నారు.

'నా తెలివికి, ఈ వయసులో నాకేమి ఉద్యోగం వస్తుంది. నా ఆందోళనలకి అందరూ అక్కడ కంగారు పడి, జేరిన మొదటిరోజే నా ఉద్యోగానికి ఉద్వాసన పలికించరూ...!. . మీరు మరీనూ...! నా ముందర కాళ్లకి బంధం వేస్తున్నారేమో...! మీరు మళ్లీ ఆఫీసుకి వెళ్తే నాకు తోచదంటానని ఇలా చెప్తున్నారు, లేకపోతే నన్ను పిలిచి ఉద్యోగం ఇచ్చేదెవరన్నాను.'

కృష్ణ భార్య సైకాలజిస్టు. ఆవిడ వాళ్ల స్నేహితురాలు నడుపుతున్న 'ట్రస్టు' ద్వారా ఉచితంగా సేవాకార్యక్రమాలు నిర్వహిస్తుంది. ఇలా ఆధునిక ప్రపంచంలో పెనుమార్పులు వస్తున్న ఈ సమయంలో, పిల్లలు మాకు సాయం చేయటంలేదనో, సరిగ్గా చూడటంలేదనో, వాళ్లతో హాయిగా గడపలేకపోతున్నాం, ఈ కాలం పిల్లలు, పెద్దవాళ్లని పట్టికోవటం లేదని బాధ పడుతూ మానసికంగా ఒత్తిడికి గురౌవుతున్న పెద్దవాళ్ల కోసమే ఈ సంస్థ పనిచేస్తున్నది. వారికి మానసిక ప్రశాంతత కోసం, పెద్ద మానసిక డాక్టర్లచేత వాళ్లకి సలహాలిపిస్తూ, ఒత్తిడ్లు లేకుండా ప్రశాంతంగా జీవితం ఎలా గడపాలో అవగాహన కార్యక్రమాలు పెడ్తారు. మనలాంటి మధ్య తరగతి వాళ్లకి చాలా ఉపయోగం. నీవు ముందర అలాంటి అవగాహన కార్యక్రమంలో జేరి తర్వాత వాళ్ల కార్యక్రమాల్లో భాగస్వామి అయ్యి నీ వంతు సహాయం, నీలాగా అలజడులు పడే వాళ్లకి ధైర్యం ఇస్తూ మంచి సేవాకార్యక్రమాలు చేయాలి. ఇంక ఆనందంగా నీవు ఏమి చేయదల్చుకున్నావో చేస్తో జీవితం గడవాలి' అన్నారు.

ఎంత మంచి మాట చెప్పారో. నాకు చాలా నచ్చింది. నాలాంటి మధ్య తరగతిలోనే కొంతమంది ఇలా అలజడలకు గురై ఆరోగ్యాలు పాడుచేసుకుంటూ ఆనందం అనే మాట చిన్నగా మరచిపోతున్నాం. అవును దానికి నేనే ఓ పెద్ద ఉదాహరణనుకున్నాను.

'అయితే, ఇంకోసారి ఆలోచించవలసిన అవసరం లేకుండా మంచి నిర్ణయం కరెక్టుగా తీసుకున్నాను' అన్నారు నన్ను ఆటపట్టిస్తూ.. 'తీసుకున్నారనే అనుకుంటున్నాను. ఏమైనా ఒకసారి నేను నిదానంగా ఆలోచించి, మీరు తీసుకున్నది కరెక్టుగా వున్నదో లేదో తర్వాత చెప్తానులేండి' అన్నాను అలజడులన్నీ మాయమైన ఆనందంలో నేనూ ఆయన్ని ఆటపట్టిస్తూ . చాలా...చాలా... ఏళ్ల తర్వాత ఇద్దరం హాయిగా నవ్వుకున్నాం.

COMMENTS